

Tisztelt Gyászoló Család!

Ahogy olvasói és tisztelői, én is megrendülten értesültem arról, hogy Esterházy Péter távozott közülünk. Fölemelő volt látni azt a méltóságot, ahogyan erre az útra készült, mint aki biztos abban, amivel Pál apostol vigasztalta a korintusiakat: „ha földi sátrunk leomlik, Istentől kapunk lakóházat”.

Tudtuk, hogy beteg. Tudta ezt mindenki, aki valaha bevezetést nyert a szépirodalomba. Valahogy mégis azt gondoltuk, hogy ki fogja cselezni a betegséget, átugorja, ahogyan az annyira szeretett futballpályán egy alattomosan becsúszó hátvéd fenyegető stoplis cipőjét...

Nem így történt. Nekünk, olvasóknak most már csak a történetei maradnak. Önöknek egy pótolhatatlan ember örökké eleven emléke. A fájdalmat idővel enyhítheti a bizonyosság: léte kivételes ajándék volt.

Esterházy Péternek már nem tudom megköszönni, amit kaptunk tőle, csak Önöknek, hogy ott álltak minden sora mögött, hogy részesei voltak annak a műnek, amit ránk magyar nyelven, és szerte a nagyvilágban annyi más olvasóra hagyott.

Fájdalmukban osztozva fogadják őszinte részvéteimet.

Áder János